



SALMAAN AL-FAARISIIY

Sanningssökaren

Från Persien kommer vår hjälte denna gång, och från Persien kom många med tiden att omfamna islam, och det gjorde en del av dem extraordinära, utan like i tro och kunskap i religiösa och världsliga angelägenheter.

Det är ett av islams under och dess storhet att den aldrig träder in i ett land på Allahs jord utan att utöva ett ovärderligt inflytande på alla dess möjligheter och krafter, och framhäver det latent geniet hos dess folk och följare. Därifrån framträdde muslimska filosofer, läkare, rättsläre, astronomer, uppfinnare och matematiker.

Se, de nådde alla höjder, bröt alla gränser, tills islams första era blomstrade med stora genier inom alla intellektuella verksamhetsområden såsom förvaltning och vetenskap. Sannerligen kom de från olika nationer, men deras religion förblev en.

Profeten ﷺ hade förutsagt denna välsignade spridning av sin religion. Ja, hans Allsmäktige Herre hade lovat honom detta. Han hade pekat på tidpunkten, platsen och dagen, och han hade i sin inre syn sett islams baner fladdra i alla jordens hörn och över dess jordiska härskares palats.

Salmaan Al-Faarisiy (Persiern) vittnade om detta och var fast förbunden

med vad som skedde. Det var på Al-Khandaq (Gravens) dag år 5 e.H., när judarnas ledare närmade sig Makkah för att hetsa upp avgudadyrkarna och bilda en allians mot profeten ﷺ och muslimerna, och bad avgudadyrkarna att ingå ett fördrag för ett avgörande slag för att utplåna denna nya religion.

Det gudlösa kriget planerades: Quraishs armé och allierade skulle anfälla Al-Madinah utifrån, medan Bani Quraidhah skulle anfälla inifrån, bakom muslimernas led, som då skulle bli ett byte och krossas. En dag överraskades profeten ﷺ och muslimerna av en enorm välbeväpnad armé som marscherade mot Al-Madinah. Koranen skildrar scenen så här: "När de kom mot er från ovan och nedifrån och era ögon vände sig bort och era hjärtan nådde till era strupar, och ni tänkte onda tankar om ALLAH; på den platsen prövades de troende och skakades allra hårdast" (33:10-11).

Tjugofyratusen krigare under befäl av Abu Sufyan och 'Uyaynah ibn Hisn avancerade mot Al-Madinah för att storma den och belägra den för att göra sig av med Muhammad, hans religion och hans följeslagare. Denna armé representerade inte Quraish ensam, ty de var i allians med alla stammar, och alla hade egenintressen som hotades av islam. Det var ett sista och avgörande försök som gjordes av alla profetens ﷺ fiender, grundat på individuella, kollektiva och stammässiga intressen.

Muslimerna befann sig i en svår situation. Profeten ﷺ samlade sina följeslagare för samråd. Visserligen samlades de för att fatta ett beslut om försvar och strid, men hur skulle de kunna försvara sig? Och då lyfte en lång man med flödande hår, som profeten ﷺ hyste stor kärlek till, Salmaan Al-Faarisiy, sitt huvud och kastade en blick på Al-Madinah, som omgavs av kullar, berg och exponerat öppet land som fienden lätt kunde bryta igenom.

Salmaan hade stor erfarenhet av krigföring och dess taktik i sitt hemland Persien. Så han föreslog profeten ﷺ något som araberna aldrig tidigare hade sett i krigföring. Det var grävandet av en grav på de exponerade platserna runt Al-Madinah.

Och Allah vet vad muslimernas ställning i det slaget kunde ha blivit om de inte hade grävt graven, som Quraish knappt hade sett förrän de förstummades av förtvivlan. Fiendens styrkor stannade ändå kvar i sina tält i en månad, oförmögna att ta Al-Madinah, tills Allah en natt sände dem en storm som ödelade deras tält och slet dem i stycken.

Sedan tillkännagav Abu Sufyan för sina styrkor att de skulle återvända dit de hade kommit ifrån. De var modlösa och frustrerade.

Under gravens utgrävning tog Salmaan sin plats bland muslimerna medan de grävde och avlägsnade sanden. Profeten ﷺ deltog också i grävandet där Salmaan arbetade i en grupp. Deras hackor kunde inte slå sönder ett envist stenblock, trots att Salmaan var kraftigt byggd och hårt arbetande. Ett enda slag av hans skulle krossa en sten i bitar, men han stod inför denna envisaste. Han lät alla runt omkring sig försöka krossa den, men förgäves. Salmaan gick till profeten ﷺ för att be honom leda graven runt det envisa och utmanande stenblocket. Profeten ﷺ återvände med Salmaan för att se stenen själv. När han såg den, bad han om en hacka och bad följeslagarna hålla sig undan för stensplintrorna. Han sade: "I Allahs namn," och lyfte sedan sina välsignade, fasta händer med greppet om hackan och lät den falla.

Stenen sprack och skapade ett stort ljus. Salmaan sade att han själv såg det ljuset lysa över Al-Madinah. Profeten ﷺ lyfte hackan och gav ett andra slag och stenen sprack mer. I det ögonblicket sade profeten ﷺ högt: "Allahu akbar - Allah är den Störste - jag har blivit given nycklarna till Rom; dess röda palats har belysts för mig och min nation har besekrat det."

Profeten ﷺ slog sitt tredje slag. Sedan krossades stenen och dess glittrande ljus syntes! Profeten ﷺ berättade för dem att han nu såg palatserna i Syrien, San'aa' och andra liknande, och världens städer över vilka islams baner en dag skulle fladdra. Muslimerna utropade med djup tro: "Detta är vad Allah och Hans profet har lovat oss!"

Salmaan var upphovsmannen till projektet att gräva graven, och han var förknippad med det stenblock ur vilket några av det dolda och ödets hemligheter strömmade. När han kallade på profeten ﷺ för att krossa det, stod han vid profetens ﷺ sida, såg ljuset och hörde det glädjebbringande omenet, och han levde för att se profetian uppfyllas och bestå i sin levande verklighet. Han såg Persiens och Roms (Bysans) stora huvudstäder, palatserna i San'aa', Syrien, Egypten och Irak. Han såg varje plats darra av den välsignade hänförelse som utgick från de höga minarettorna i alla delar av världen och spred vägledningens och godhetens ljus.

Och här sitter han i skuggan av ett träd framför sitt hus i Al-Madinah och berättar för sina gäster om sina stora äventyr i sanningssökets, och förklarar för dem hur han övergav sin persiska folkstams religion för kristendomen och sedan för islam. Hur han övergav sin faders rikedom och egendom och kastade sig i vildmarkens famn i sökandet efter sin spänning och sin själs lösning. Hur han såldes på en slavmarknad på väg i sitt sanningssökande. Hur han mötte profeten ﷺ och hur han kom att tro på honom. Låt oss nu nalkas hans stora sällskap och lyssna till hans storslagna berättelse som han återberättar.

Jag kommer från Isfahan, från en plats kallad Jai, och jag var min faders mest älskade son, som var en högt aktad person bland sitt folk. Vi brukade dyrka elden. Jag ägnade mig åt elddyrkan tills jag blev väktare av den eld vi tände och aldrig lät slockna.

Min fader hade en egendom. En dag sände han mig dit. Jag passerade förbi en kristen kyrka och hörde dem be. Jag gick in och såg vad de gjorde. Jag var imponerad av vad jag såg i deras bön. Jag sade: "Detta är bättre än vår religion." Jag lämnade dem inte förrän vid solnedgången, och jag gick varken till min faders egendom eller återvände till min fader förrän han sände folk för att söka efter mig.

Jag frågade de kristna om deras angelägenhet och böner som imponerat på mig, och om ursprunget till deras religion. De svarade: "I Syrien." Jag sade till min fader när jag återvände till honom: "Jag passerade förbi folk som bad i en av deras kyrkor, och jag var imponerad av deras bön, och jag kunde se att deras religion är bättre än vår." Han förhörde mig och jag förhörde honom, och sedan satte han bojar på mina fötter och låste in mig.

Sedan skickade jag bud till de kristna och sade att jag hade inträtt i deras religion, och jag bad att de när som helst en karavan kom från Syrien skulle berätta det för mig innan dess återkomst för att jag skulle kunna resa med dem, och så gjorde de.

Jag bröt mig loss från järnbojorna och gick därifrån. Jag begav mig med dem till Syrien. Medan jag var där frågade jag om deras lärde man, och fick veta att han var biskopen, kyrkans ledare. Jag gick till honom och berättade min historia. Jag levde med honom och tjänade, bad och lärde.

Men denne biskop var inte trovärdig i sin religion, ty han brukade samla in pengar från folket för att dela ut dem, men han behöll dem för sig själv. Sedan dog han.

De utsåg en ny ledare i hans ställe. Jag har aldrig sett en mer gudfruktig man än honom i hans religion, och ingen mer ivrig i sin strävan efter det Nästkommande livet, och ingen mer from i världen, och ingen mer punktlig i gudsdyrkan. Jag älskade honom mer än jag någonsin hade älskat någon annan människa tidigare.

När hans öde kom, frågade jag honom: "Vem skulle du rekommendera mig till? Och vem lämnar du mig åt?" Han sade: "O min son, jag känner ingen som befinner sig på den väg jag är och som lever det liv jag lever, utom en viss man i Mosul."

När han dog, gick jag till den mannen i Mosul och berättade historien, och jag stannade hos honom så länge Allah ville att jag skulle stanna. Sedan närmade sig döden honom. Så jag frågade honom: "Vem råder du mig att gå till?" Han visade mig till en from man i Nisibis. Så jag gick till honom och berättade min historia. Jag stannade hos honom så länge Allah ville att jag skulle stanna. När döden tog honom frågade jag honom som förut. Han bad mig träffa en person i 'Amuriah i Bysans. Så till Bysans gick jag och stannade hos den mannen och tjänade mitt levebröd där genom att föda upp nötkreatur och får.

Sedan närmade sig döden honom, och jag frågade honom: "Vart skall jag gå?" Han sade: "O min son, jag känner ingen någonstans som befinner sig på den väg vi har gått, så att jag kan säga dig att gå till honom. Men du har hunnits ifatt av en epok i vilken det kommer att uppenbara sig en profet i Ibrahims (Abrahams) rena trosuppfattning. Han kommer att emigrera till platsen med palmerna. Om du kan vara uppriktig mot honom, gör det. Han har tecken som kommer att visa sig: han äter inte av välgörenhet, men tar emot gåvor, och mellan hans axlar finns profetskapets sigill. När du ser honom kommer du att känna igen honom."

En karavan passerade förbi mig den dagen. Jag frågade dem varifrån de hade kommit och fick veta att de var från Arabiska halvön. Så jag sade till dem: "Jag ger er dessa nötkreatur och får av mina i utbyte mot att ni tar mig till ert land." De gick med på det. Så de tog mig med i deras sällskap tills de förde mig till Wadi Al-Quraa och där behandlade de mig orättvist. De sålde mig till en jude. Jag såg många palmträd och närade hoppet om att det var det land som hade beskrivits för mig och som skulle vara den kommande profetens framtida plats, men det var det inte.

Jag stannade hos denna jude som köpte mig tills en annan från Bani Quraidhah en dag kom till honom och köpte mig av honom. Jag stannade hos honom tills vi kom till Al-Madinah. Vid Allah, knappt hade jag sett den

förrän jag visste att det var det land som hade beskrivits för mig.

Jag stannade hos juden och arbetade för honom på hans plantage i Bani Quraidhah tills Allah sände Sin profet, som senare emigrerade till Al-Madinah och steg av vid Qubaa' bland Bani 'Amr ibn 'Awf. Ja, en dag var jag uppe i ett palmträd med min herre sittande nedanför det när en judisk man kom. Det var en kusin till honom och han sade till honom: "Må Allah förgöra Bani Qubaa'. De sprider ett rykte om en man vid Qubaa' som kom från Makkah och påstår att han är en profet." Vid Allah, han hade knappt sagt det förrän jag grep av en darning och palmträdet skakade tills jag nästan föll på min herre.

Jag klättrade snabbt ner och sade: "Vad säger du? Vilka nyheter?" Min herre gav mig en otrevlig örfil och sade: "Vad har du med detta att göra? Återgå till ditt arbete!"

Så återgick jag till arbetet. Vid skymningen samlade jag ihop vad jag hade och gick ut tills jag kom till profeten ﷺ vid Qubaa'. Jag trädde in och fann honom sittande med några av sina följeslagare. Sedan sade jag: "Ni är i nöd och ni är en främling. Jag har lite mat som jag avser att ge ut som välgörenhet. När de visade mig er inkvartering, tyckte jag att ni förtjänar den mest, så jag har kommit till er med den." Jag lade ner maten. Profeten ﷺ sade till sina följeslagare: "Ät i Allahs namn." Han avhöll sig och tog aldrig av den. Jag sade till mig själv: "Detta, vid Allah, är ett tecken. Han äter inte av välgörenhet!"

Jag återvände för att träffa profeten ﷺ igen nästa dag, med lite mat, och sade till honom ﷺ: "Jag ser att du inte äter av välgörenhet. Jag har något som jag vill ge dig som en gåva." Jag lade det framför honom. Han sade till sina följeslagare: "Ät i Allahs namn" och han åt med dem. Så sade jag till mig själv: "Detta är sannerligen det andra tecknet. Han äter av gåvor." Jag återvände och höll mig borta ett tag. Sedan kom jag till honom, och jag såg honom sitta, ha återvänt från en begravning och omgiven av sina följeslagare. Han hade två klädnader, bar den ena på sin axel och hade den andra på sig. Jag hälsade honom, böjde mig sedan ner för att se den övre delen av hans rygg. Han förstod vad jag letade efter, så han kastade undan sin klädnad från sin axel, och se, tecknet mellan hans axlar, profetskapets sigill, var tydligt precis som den kristne munken hade beskrivit."

Genast snubblade jag mot honom, kysste honom och grät. Han kallade på mig att komma fram och jag satte mig framför honom. Jag berättade min

historia för honom såsom ni redan har hört mig beskriva händelserna.

När jag blev muslim hindrade slaveriet mig från att delta i slagen vid Badr och Uhud. Därför rådde profeten ﷺ mig: "Gå in i avtal med din herre för att han skall befria dig," och så gjorde jag. Profeten ﷺ sade till följeslagarna att hjälpa mig, och Allah befriade mig från trälbinding. Jag blev en fri muslim och deltog med profeten ﷺ i slaget vid Al-Khandaq och andra. Med dessa enkla tydliga ord talade Salmaan om sitt stora, äkta och uppoffrande äventyr för Allahs skull, sökande efter religionens verklighet som ledde honom till Allah och hjälpte honom att finna sin roll i detta liv.

Vad för slags ädel person var denne man? Vilken stor överlägsenhet uppnåddes av hans äregiriga ande, den rastlösa anden som stod emot svårigheter och besegrade dem, konfronterade det omöjliga och det gav vika! Vilken hängivenhet till sanningen, och vilken uppriktighet som frivilligt ledde sin ägare bort från sin faders egendom, med all dess rikedom och lyx, till vildmarken, med alla dess svårigheter och lidanden. Han förflyttade sig från land till land, stad till stad, sökte bekantskaper, stod ut, dyrkade och sökte sin destiny bland folk, sekter och olika levnadssätt. Och höll hela vägen fast vid sanningen med alla dess ädla uppoffringar, för vägledningens skull, tills han såldes i slaveri. Han belönades sedan av Allah med den bästa belöningen, som lät honom nå sanningen och komma inför Hans profet. Och sedan skänkte Han honom lång livslängd nog för att se islams baner fladdra i alla delar av världen och Hans muslimska dyrkare fylla dess rymd och hörn med vägledning, framsteg och rättvisa!

Vad förväntar du dig av islamen hos en man med en sådan ädel karaktär, om inte att han är en sann man! Det var en islam av de gudfruktiga och oskyldiga. I sin hängivenhet var han intelligent, from och den person närmast Omar ibn Al-Khattab.

Han bodde en gång med Abu Ad-Darda', under samma tak. Abu Ad-Darda' brukade be hela natten och fasta hela dagen. Salmaan klandrade honom för denna överdrivna gudsdyrkan. En dag ville Salmaan stoppa honom från att fasta och säga att det var frivilligt. Abu Ad-Darda' frågade honom: "Vill du hindra mig från att fasta för min Herre och från att be till Honom?" Salmaan svarade: "Nej, dina ögon har ett anspråk på dig, din familj har ett anspråk på dig, så fasta omväxlande, be sedan och sov."

Detta nådde profeten ﷺ som sade: "Salmaan är sannerligen fylld av kunskap." Profeten ﷺ var ofta imponerad av hans visdom och kunskap,

precis som han var imponerad av hans karaktär och religion. På Al-Khandaqs dag stod Ansaarerna upp och sade: "Salmaan är en av oss," och Muhajiruun stod också upp och sade: "Salmaan är en av oss." Profeten kallade på dem och sade: "Salmaan är en av oss, O Husfolkets folk (Profetens hus)."

Sannerligen, han förtjänade denna heder! 'Ali ibn Abi Talib (Må Allah hedra hans ansikte) gav honom smeknamnet "Luqmaan den Vise". Han tillfrågades om honom efter hans död: "Det fanns en man som var en av Husfolket. Vem bland er liknar Luqmaan den Vise? Han var en man av kunskap som tog till sig alla Bokens folks skrifter. Han var som ett hav som aldrig uttömdes!"

Han hölls i profetens följeslagares sinnen med allra högsta aktning och i den största ställning och respekt. Under Omars kalifat kom han till Al-Madinah på besök och Omar visade honom vad han aldrig visat någon tidigare, när han samlade sina följeslagare och sade: "Kom, låt oss gå ut och välkomna Salmaan!" De tog emot honom vid gränsen till Al-Madinah. Salmaan hade levt med profeten ﷺ sedan han mötte honom och trodde på honom som en fri muslim och dyrkade med honom. Han levde under Abu Bakrs, Omars och 'Othmans kalifat, i vars era han mötte sin Herre. Under de flesta av dessa år spred sig islams baner överallt, och islams skatter fördes till Al-Madinah i floder och distribuerades till folket i form av regelbundet underhåll och fasta löner. Styrningens ansvar ökade på alla fronter, liksom plikterna och den överväldigande bördan av att inneha officiella poster. Var stod då Salmaan i detta avseende? Var ser vi honom i välstånd-, överflöds- och njutningens tid?

Öppna ögonen ordentligt. Ser du den ödmjuka mannen sitta där i skuggan och flätakorgar och kärll av palmblad?

Det är Salmaan. Ta en ordentlig titt på honom. Titta på hans korta klädnad, som är så kort att den bara når ner till hans knän. Det var han i hög ålder. Hans bidrag var 4 000 till 6 000 dirham per år, men han delade ut alltihop och vägrade ta en dirham av det, och han brukade säga: "Jag köper palmblad för en dirham att arbeta med och säljer det sedan för tre dirham. Jag behöll en dirham av det som kapital, spenderade en dirham på min familj och gav bort en dirham, och om Omar ibn Al-Khattab hindrade mig från det, skulle jag inte sluta."

Vad nu, O Muhammads följare? Vad nu, O mänsklighetens ädlaste i alla tider? Några av oss brukade tro, när vi hörde om följeslagarnas uppförande och deras fromhet - till exempel Abu Bakr, Omar, Abu Dhar

och deras bröder – att det grundade sig på det arabiska halvöns liv, där araberna finner glädje i enkelhet. Och här är vi inför en man från Persien, njutningens, luxens och civilisationens land, och han var inte av de fattiga utan av dess överklass. Vad är det med honom nu som vägrar egendom, rikedom och njutning och insisterar på att leva på en dirham om dagen av sina händers arbete? Hur är det med hans vägran av ledarskap och ställning utom för något som rör jihad och bara om ingen utom han lämpade sig för det, och det tvingades på honom, och han tog emot det gråtande och blyg? Hur är det med när han tog emot ett ledarskap som tvingades på honom men vägrade ta sina lagliga rättigheter? Hisham ibn Hassan berättar från Al-Hassan: Salmaansbidraget var 5 000. Han levde bland 30 000 människor och brukade klä sig i en klädnad skuren i hälften. Han bar ena halvan och satt på den andra halvan. Varje gång hans bidrag förföll till honom, delade han ut det till de behövande och levde på sina händers förtjänster!

Varför tror du att han utförde allt detta arbete och dyrkade med all denna hängivenhet, och ändå var han ett persiskt luxens barn, civilisationens uppfostran? Du kan höra svaret från honom. Medan han låg på sitt dödsbädd, den store anden på väg upp för att möta sin Herre, den Upphöjde och Barmhärtige, kom Sa'd ibn Abi Waqqas för att hälsa på honom, och Salmaan grät! Sa'd sade: "Vad får dig att gråta, O Abu 'Abd Allah? Allahs profet dog nöjd med dig!" Salmaan svarade: "Vid Allah, jag gråter inte av rädsla för döden, ej heller av kärlek till världen. Men Allahs profet tog ett löfte av mig. Han sade: 'Låt var och en av er ha i denna värld som resandets proviant,' och här har jag ägt många saker runt mig." Sa'd sade: Jag tittade runt och såg ingenting utom en vattenkanna och ett matfat! Sedan sade jag till honom: "O Abu Abd Allah, ge oss ett avskedsord till råds som vi kan följa." Han sade: "O Sa'd, minns Allah i dina bekymmer, om du har några. Minns Allah i ditt omdöme, om du dömer. Minns Allah när du fördelar andelen." Det var mannen som fyllde sin ande med rikedomar precis som det fyllde honom med försakelse av denna världens njutningar, dess rikedomar och stolthet. Det löfte som han och resten av följeslagarna hade avlagt inför Allahs profet var att de inte fick låta världen äga dem och att de inte skulle ta annat av den än resandets proviant i hans väska.

Salmaan hade hållit löftet, och ändå rann hans tårar när han såg sin själ förbereda sig för avfärd, i rädsla att han hade gått utöver gränserna. Det fanns ingenting runt honom utom ett matfat och en vattenkanna och ändå ansåg han sig slösaktig! Sade jag inte till er att han var den som liknade Omar mest? Under dagarna av hans styre över Madinah-området förändrade han aldrig sitt sätt. Han hade vägrat, som vi har sett, att ta

emot sin lön som härskare, men fortsatte att göra korgar för att tjäna sitt levebröd. Hans klädsel var inte mer än ett kaftan, som liknade hans gamla kläder i enkelhet.

En dag på vägen mötte han en man som anlände från Syrien med en tung last av fikon och dadlar. Lasten var för tung för honom och tröttade ut honom. Knappt hade syrianen sett mannen framför sig, som verkade vara en av de vanliga och fattiga, förrän han tänkte på att lägga lasten på hans axlar och när han nådde sin destination ge honom något för besväret. Så han vinkade till mannen (Salmaan, guvernören) och han kom fram till honom.

Syrianen sade till honom: "Befria mig från denna last." Han bar den, och de gick tillsammans.

Medan de var på väg mötte de en grupp människor. Han hälsade dem och de reste sig i vördnad och svarade: "Och med guvernören vare fred!" "Vem är guvernören?" frågade sig syrianen. Hans förvåning ökade när han såg några av dem hasta mot Salmaan för att ta lasten från hans axlar. "Låt oss bära den, O guvernör!" När syrianen fick veta att han var guvernören i Al-Madinah var han häpen. Ord av ursäkt och ånger föll från hans läppar och han gick fram för att ta lasten. Men Salmaan skakade på huvudet i vägran och sade: "Nej, inte förrän jag tar dig till din destination."

Han tillfrågades en dag: "Vad besvärar dig med ledarskapet?" Han svarade: "Njutningen av att vårda det och bitterheten i dess innebörd!"

En vän till honom kom en dag till hans hus och fann honom knåda deg. Han frågade honom: "Var är din tjänare?" Han svarade: "Vi har skickat henne i ett ärende och vi ogillar att belasta henne med två plikter."

När vi säger "hans hus" låt oss komma ihåg vad för slags hus det var. När Salmaan tänkte på att bygga det frågade han muraren: "Hur tänker du bygga det?" Muraren var artig och ändå spirituellt. Han kände till Salmaansgudsfruktan och hängivenhet, så han svarade honom och sade: "Frukta ej. Det är ett hus för dig att skydda dig mot solhettan och vistas i det kalla vädret. När du reser dig rakt upp i det, rör det vid ditt huvud." Salmaan sade till honom: "Ja, det är det, fortsatt då och bygg det."

Det fanns ingenting av denna världens gods som kunde locka Salmaan för ett ögonblick, och de lämnade heller inga spår i hans hjärta, utom en sak som han var särskilt mån om och hade anförtrott till sin hustru, bett henne hålla det långt borta på ett säkert ställe. I sin sista sjukdom, och på

morgonen då han gav upp sin själ, kallade han på henne: "Ta hit det förtroende jag lämnade i säkert förvar!" Hon hämtade det och se, det var en flaska mysk. Han hade fått den på dagen då staden Jalwalaa' befriades och bevarat den för att vara hans parfym på dödsdagen. Sedan bad han om en kanna vatten, strödde mysket i den, rörde om med handen och sade sedan till sin hustru: "Strö det över mig, ty det kommer nu till mig varelser från Allahs varelser. De äter inte mat och vad de tycker om är parfym."

När hon hade gjort det sade han till henne: "Stäng dörren och gå ner." Hon gjorde som han bad henne. Efter en stund gick hon upp till honom och såg att hans välsignade själ hade lämnat hans kropp, hans gestalt. Den hade gått till den Högste Mästaren och stigit upp med begäret att möta Honom, ty han hade ett möte där med profeten Muhammad ﷺ och hans två följeslagare Abu Bakr och Omar och den ädla kretsen av martyrer!

Länge hade den brinnande längtan rört sig i Salmaan. Tiden hade kommit för honom att vila i frid.